Ting-Kwan ja Tientsin—Pukou. Hiinlastel on nende raudteede vahel rida forte, lisaks püüavad nad maakohta üle ujutada veega, kuid see ei pidurda jaapanlaste kiirmarsi edu. Kolmas rinne areneb jaapanlastel Šantungi poolsaarel ja neljas Šanghais, mille jaapanlased vallutasid 9. novembril, et seejärel 12. detsembril marssida sisse ka Hiina pealinna Nankingi.

Nagu jaapanlased olid varem loonud võidetud maa-aladel oma konrolli all seisvaist isikuist kohalisi omavalitsusi, nii kutsuvad nad 14. detsembril Pekingis ellu Hiina uue keskvalitsuse, keda nad ainsana tunnustavad ja kellega nad on valmis sõlmima rahu, mis peaks Hiina viima täielikku sõltuvusse Jaapanist, andma Jaapanile suuri majanduslikke soodustusi ja likvideerima ka need soodustused, mida seni Hiinas omanud Inglismaa, Ameerika Ühendriigid, Prantsusmaa ja teised — kui ainult jaapanlaste poolt mittetunnustatud Hiina valitsus lakkaks vastupanust. See ei taha aga sellest hästi kuuldagi, vaid organiseerib uusi ja uusi kaitseliine, minnes välja Jaapani väsitamisele ja väljakurnamisele.

Selles mõttes ei ole jaapanlaste seisukord sugugi hiilgav. Olgugi et ta võib väga laialdasi maa-alasid nimetada vallutatuiks, on see vallutus väga pealiskaudne ja seisab ainult tähtsamate keskuste ja teede okupeerimises sõjavägedega, kellel tuleb pidada alatisi võitlusi Hiina partisanidega üle 2000 km pikaks veninud rinnetel, kus Jaapanil tuleb hoida umbes 700 000-mehelist sõjaväge. Mida see tähendab Jaapani kehvadele ressurssidele, on endastmõistetav. Jaapani edu on olnud liiga üllatav, operatsioonide arenemine liiga hõlpus, et hoiduda edasitormamisest, kuid pikapeale hakkab juba tunduma, et ta on läinud liiga kaugele, tormanud vahest peadpidi lõksu, millest tagasipöördumine on võimatu, kui pealegi Ameerika, Inglismaa, Prantsusmaa ja Nõuk. Vene (keda igaühte Jaapan

Eesti kroonika 1937, lk. 16